

raade over Rentefoden og Anvendelsen af Kapitalen. Dette har jeg meent at kunne udtrykke ved Ordene „andre Indretninger“; det blev nemlig da ikke den enkelte Person, der gjorde deslige Ublaar, men det blev en Art Institution, der derved fremkom, og som virkede med Noget, som den Enkelte havde affondret fra sin øvrige Formue, og som paa en Maade kunde stilles lige med hvad Foreninger eller Stiftelser virkede med og i samme Retning som disse. — Forslaget under Nr. 5 gaaer ud paa nærmere at bestemme de Betingelser, hvorunder Bevillingen skulde meddeles. Jeg skal indrømme, at det ligger saa nær at tage Hensyn til disse Betingelser, at man strængt taget ikke behøver at foreskrive dem, og skulde den høitærede Minister derfor finde, at de ere overflødige, skal jeg ikke have Noget imod at frasælbe dette Forslag. Jeg troer imidlertid dog, at de vilde afgive en Sikkerhed for, at der ikke, som den høitærede Minister ved 1ste Behandling antydede, dannede sig pro forma Foreninger af Personer, der vilde skaffe sig det størst mulige Udbytte af deres Penge, og derfor gavede deres Forretning et Udseende af Velgjørenhed, hvilket maastee for en Tid kunde skules for Ministeriet, som ikke vilde kunne forfølge en saadan Forretnings Virksomhed i det Enkelte. Det er derfor, jeg antager, at det vil være gavnligt udtrykkeligt at fremhæve de Betingelser, hvorunder Undertagelsen bør tilstaaes.

Indenrigsministeren: Med Hensyn til Endringsforslaget under Nr. 1 skal jeg tillade mig at bemærke, at jeg ikke seer nogen Grund til nu gjennem dette Lovforslag at forøge Antallet af de bundne Næringer; dette forekommer mig at ville være et Tilbagefærdt fra de Principer, som blede indførte ved Loven af 29de December 1857, og, hvilket er Hovedsagen, det forekommer mig ikke, at der for Lovens Hovedbøiemed eller i det Hele taget vindes Noget ved dette Endringsforslag. Følgen af dets Vedtagelse vil alene blive den, at Kommunekassen vil faae et lille Beløb for deslige Borgerfaber eller Næringsbeviser, og at man faaer Sikkerhed for, at den Person, der driver Pantelaanforretninger, ikke er en Politiet ufordeelagtigt bekendt Person, men

det vil aldeles ikke derved opnaaes, at de Laansøgende fikkes billigere Vilkaar. Mere betænkeligt forekommer mig det under Nr. 2 stillede Endringsforslag. Jeg antydede allerede ved Sagens første Behandling, for det Første, at et saadant Endringsforslag vilde indeholde en virkelig Forandring af Stempeloven af 19de Februar 1861, idet visse Dokumenter, som efter den ere stempelpligtige, derved vilde gjøres stempelfrie, og dernæst, at den Grændse af 25 Rd., som er sat i Endringsforslaget, lettelig vilde kunne omgaaes ved at omsætte et større Beløb i mindre, hvert ikke over 25 Rd. Den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 3die Valgfreds (K. C. Larsen) antydede vel, at en saadan Omgaaen ikke vilde være let, idet de færreste Kreditorer vilde nøies med saa godt som ingen Sikkerhed at have for Laanet, da de ikke havde Ret til at disponere over det hos dem deponerede Pant, og dette tillige let kunde fravindiceres dem. Jeg mener imidlertid, at i Reglen vil denne Vanskelighed kunne undgaaes ved i Beviset for Pantets Modtagelse at indføre en Klausul om, at Pantet skal være fortabt, naar det ikke indløses inden en vis Tid fra Bewisets Udstedelse, og desuden vilde de Folk, der laane ud paa denne Maade, vistnok vide at sikke sig tilstrækkeligt ved kun at tage saadanne Gjenstande i Pant, som ikke saa let lade sig individuelt gjenkende og vindicere. — Hvad Endringsforslaget under Nr. 4 angaaer, antager jeg, at Lovens Diemed dog for en Deel vil opnaaes, om end paa en mere indskrænket Maade, selv om dette Forslag vedtages. Men det er vistnok ikke usandsynligt, at enkelte formuende, private Mænd kunne ønske at stifte Godt ogsaa paa denne Maade, ved at anvende deres Midler til Ublaar til Uformuende i mindre Summer imod en vis Sikkerhed og mod en lav Rente, og dette vil blive dem afflaaret, eller ialtsald vil Konkurrencen blive dem vanskeliggjort, naar dette Endringsforslag vedtages. — Mod Endringsforslaget under Nr. 5 kan jeg ikke have noget Bæsentligt at erindre. Det indeholder ganske vist ikke Andet end saadanne Regler, som Ministeren af sig selv maa følge ved Meddelelsen af den Slags Bevillinger, og antyder, hvorledes man utvivlsomt vil forholde sig for, saavidt muligt, at skaffe sig Sikkerhed